

[Forsvarsministeren.]

må de også have nationale styrker — det gælder navnlig for Vesteuropa — at råde over i krigstilfælde, idet de øverstkommanderende jo har den pligt at skulle holde de områder, som de har ansvaret for.

Som man ved, bygger hele denne plan på tanken om et fælles forsvar, og derfor har man også ved de rådsbeslutninger, der blev truffet senest i Bruxelles i december i fjor, vedtaget, at de forskellige medlemslande allerede i fredstid skulle optage forhandlinger om tildeling af styrker i krigstilfælde. Jeg nævner denne udviklingsgang, fordi den foranstaltning, der altså skal tages stilling til i den rigsdagsbeslutning, jeg har haft den ære at forelægge for den høje rigsdag, ganske simpelt er en teknisk nødvendighed.

Der foregår jo dag for dag og måned for måned en planlægning på linie med den, der indtil nu har fundet sted, og som vi har givet vor tilslutning, og denne planlægning for et forsvar må være således tilrettelagt allerede i fredstid, at man ved, hvad man i de enkelte lande råder over, og hvorledes manglende styrker i een region eller dele af en region eventuelt kan suppleres op under truende forhold. Det er denne planlægning, der nu er foretaget skridt for skridt, og det er under denne planlægning, at f. eks. et nordeuropæisk kommandosystem er bygget op, bygget op, som det fremgår af de oplysninger, der allerede er givet, på det grundlag, at danske tropper skal forsvare Danmark. Det, der er sagt af det ærede medlem hr. Viggo Starcke om tildeling af tropper udenfor landets grænser, er foreløbig indskrænket til den tildeling, man allerede i fredstid har givet af det danske kommando syd for den danske grænse, medens derimod det princip, der hidtil er fastlagt for de hjemmenværende styrker, er, at de skal stå til rådighed ved forsvaret af dansk territorium.

Jeg takker iøvrigt udvalgets flertal for den tilslutning, der er givet, og anbefaler hermed rigsdagsbeslutningen til endelig vedtagelse.

Ordføreren (Hans Hedtoft): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde forleden, da vi diskuterede denne sag, at en hel del af de bemærkninger, jeg fremkom med i mit andet indlæg, ville han ikke svare på den dag, men han skulle nok senere — ligesom truede han med — vende tilbage til sagen. Og det kan ikke nægtes, det har det ærede medlem virkelig gjort i dag, han har gjort det i en tale, som man næsten kan kalde

en kommunistisk mønstertale. Dens form, dens indhold, dens foragt for kendsgerninger, dens bevidste fordrejelser, dens perfidi, dens direkte usandheder — det er virkelig en mønstertale. Jeg forstår, denne tale har et bestemt formål, det nemlig at skulle tjene til orientering for de stakkels mennesker, der landet over skal forsvare det ærede medlems sag. Jeg komplimenterer ham for talen, han har holdt, og jeg beklager de mennesker, der skal operere efter den.

Hvad talens indhold eller rettere hvad dens påstande angår, har jeg ikke tid og lejlighed i dag til så udførligt, som den på en række områder egentlig kræver, at gå ind på den, og jeg — eller rettere vi — skylder også tinget et vist hensyn; alle ved, der var tilrettelagt en bestemt arbejdsorden for i dag, hvorefter forsvarsforslagene skulle til behandling. Jeg nøjes derfor med at gøre et par korte bemærkninger til det ærede medlem.

Det ærede medlem forklarede ligesom undskyldende, at når han benyttede citater så flittigt, som han gjorde, var det ofte for at fremme forhandlingen, så var det for klart og koncist i overensstemmelse med sandheden at kunne få den rigtige belysning frem. Må jeg minde om et citat, det ærede medlem anvendte, da vi sidst diskuterede. Han anvendte et citat af det norske arbejderpartis generalsekretær, Håkon Lie, som, efter hvad det ærede medlem påstod, og hvad også citatet gik ud på, til en eller anden amerikansk journalist skulle have sagt, at når socialdemokraterne fremdrog Anna Kethly-sagen netop i den periode, vi var inde i nu, var det ikke så meget af hensyn til Anna Kethly, men mere for at man skulle have noget andet at tale om end den kommunistiske fredskampagne. Jeg sagde i overensstemmelse med sandheden: jeg kender ikke det citat, jeg tvivler om, at Håkon Lie har udtalt sig, som det ærede medlem refererede. Hvad fik jeg til svar? Hele den dialektiske form, som i dag har fejret sine triumfer: Det ærede medlem ved! Det ærede medlem ved! Det ærede medlem lyver! Det ærede medlem er klar over, at sådan og sådan hænger tingene sammen! — og det ærede medlem hr. Aksel Larsen gør jo den slags ting næsten mesterligere end Goebbels selv. Man sidder dernede og tænker ved sig selv: død og pine, kan Håkon Lie have sagt noget sådant? Jeg havde ikke undersøgt det dengang, men jeg betragtede det som givet, at generalsekretæren for det norske arbejderparti ikke kunne have sagt noget sådant. Nu har jeg, siden vi diskuterede sagen, gjort mig den ulejlighed at under-